

Út frá myndunum, tiknar á staðnum, ber til at ímynda sær, hvørja lagnu Erling Eysturoy hevði fingið, um bilurin rullaði longur oman.

Myndir: Eiriku Lindenskov

Tríggjar ferðir

Erling Eysturoy hevur ligið á Landssjúkrahúsinum við nøkrum snuddum, hann fekk í síðstu viku, tá ið ein hørð hvirla lyfti hann og vørubil hansara uppfrá. - Eg verði skelkaður, hvørja ferð tað hendir, sigur Erling Eysturoy

Randi Jacobsen

Tað er ikki vandaleyst at hava sum arbeiði at koyra millum bygdur.

Hetta kann Erling Eysturoy í Havn sanna. Hann hevur vørukoyring, og tríggjar ferðir er tað hent, at hann í bili er tikin av hvirlu.

Eina ferð hendi tað honum í Gøtu, eina ferð í rundkoyringini í Kollafirði, og triðju ferð var hósdagin á Sundi.

Erling Eysturoy heldur ikki, at hann tók nøkur óráð fyri, tá ið hann um morgunin fór úr Havn.

– Eg kannaði allar veðurstøðir, og boðað varð ikki frá so nógvum vindi, sigur hann.

Tá ið hann var á veg suðuraftur, ringdi sonurin og segði, at tað var sera nógvur vindur í Havn. Hann beyð sær til at koma norður til Kollafjarðar við einum minni bili eftir pápanum.

Veðurtíðindini hildu ikki

– Tá ið eg kom til Kollafjarðar, var næstan logn, so eg tímdi ikki at ringja eftir soninum.

Erling Eysturoy fór gjøgnum Kaldbakstunnin.

– Men tá ið eg kom út, stóð alt í einum roki. Vindurin var undan, so eg væntaði tó, at tað fór at ganga.

Tá ið hann so koyrði niðan gjøgnum brekkuna eftir SEV-virkið, helt hann seg renna seg í eitt grovt kavael, men tað vóru einir 80-100 småsteinar, sum komu flúgvandi

